

ter. Men jeg tror dog, forsaavidt det ærede Medlem gif ud fra, at man fortrinsvis maatte ønske, at den overordentlige Skat kunde hore op, at der dog nok kunde være forskjellige Betænktheder derved. Med alle de Svagheder, som den overordentlige Skat har — det skal visse- lig Ingen erkjende høiere end jeg —, kan det nemlig ikke negtes, at den ogsaa har sine Fordele, at den har flere gode Sider, som ere af ikke ringe Betydning. Men i Særdeleshed har den en, som jeg tror, at man ikke skal undervurdere, og som netop staar i en vis Børøring med det, som det ærede Medlem fremdrog. Den har nemlig den Fordel, at den egentlige Almue er fritagen for den. Jeg vil bede det ærede Medlem at overveie, om det ikke i vore Tider er et stort Gode, at der er en Skat — og det netop en Skat, som bliver følt og som mange Menneſter lægge Mærke til, fordi den direkte henvender sig til dem og saaledes i det Hele taget er dem ubehagelig, foruden at den kan være trykkende nok —, jeg siger: om det ikke er et stort Gode, at der er en saadan Skat, for hvilken den egentlige Almue og de, der have meget smaa Indtægter, ere fuldkomment fritagne. Er det ikke ligeoverfor vor øvrige Bessatning, navnlig igjennem de inddirekte Afgifter, gjennem hvilke den største Del af Befolkningen bliver beskattet, og ligeoverfor den Uretfærdighed, som det ofte synes, og maa synes den mindre velstillede Del af Befolkningen at være, at man saaledes beskatter den, et Gode, at man kan henvise, og det med Sandhed, kan henvise til et Vaalæg, der er besværligt for dem, der skulle bære det, men som de, der kun have meget smaa Indtægter, ere fritagne for? Jeg tror derfor, at vi just ikke skulle sætte os det Maal for Die, som det ærede Medlem syntes at opstille som saa ubetinget rigtigt. Jeg vil sige, at, naar vi maatte komme til det Standpunkt, hvor jeg kunde skønne at en overordentlig Skat ikke var fornøden, saa vilde jeg naturligvis være entig med ham i, at en saadan ikke burde paalægges, men at jeg tror, at vi skulle betænke os vel i saa Henseende og note overveie, om der ikke er andre Ting, som vi først bør gjøre, fordi de ville være mere til Gavn for Almenvellet. Smidlertid er dette jo et Spørgsmaal, som vil blive Gjen-

stand for Drøftelse paa flere Punkter og paa mange Stadier i denne Rigsdagssamling, og jeg har derfor kun fremsat de nu gjorte Betragtninger til foreløbig nærmere Overveieelse. Hvad angaar selve det ærede Medlems Forslag om at forhøie den her omhandlede særlige Skat noget mere end allerede af mig foreslaæet, saa vil jeg vel paa ingen Maade modstige ham i den Paastånd, at Skattepaalæget i den Retning, uden egentlig at virke trykkende vilde kunne sættes endnu noget høiere. Men jeg vil dog ved Siden deraf ikke undlade at bemærke, at jeg i det Hele taget har megen Sky for pludseligt at forhøie en Afgift meget stærkt. Det vil jo, som alt antydet, erindres, at Lovforlaget allerede, saaledes som det her foreligger, foreslaar den deri omhandlede Skat forhøiet med fra 1 til 1½ β , og nu er det dog et Spørgsmaal, om det ikke er forsigtigst og den bedste Finantspolitik ikke at gaa for raff frem i saa Henseende. Der er i Almindelighed forbundet mange Ulemper med at forhøie Skatter for stærkt, og naar man vil indføre en ny Bessatningsmaade, maa man have særlig og forøget Betænktheder derved. Jeg tror saaledes, at det er en Ting, som man bør være varsom med, og som man vel maa overveie. Naar det ærede Medlem forøvrigt beregnede den Merindtægt, der vilde vindes ved det af ham nævnte Forslag, til 750,000 Rd.; saa forekommer det mig, at han gif temmelig høit. Efter hvad der foreligger, har jeg ikke dristet mig til at beregne Indtægten af Brændevinsſkatten høiere end til 2 Millio- ner, og en Forhøielse af den med en Trediedel, som det ærede Medlem vilde, kan saa dog ikke blive til 750,000 Rd. Men hertil kommer jo, at man altid maa beregne nogen Afgang, naar man saaledes vil forhøie en Skat af denne Art stærkt. Det er jo nemlig netop de indirekte Skatters og navnlig Told- og Brændevinsſkattens Bæsten, og derved er det egentlig, at de blive taalelige, at det staar i enhver Mand's Magt at friggjøre sig for at udrede dem eller i alt Fald at indskrænke den Udgift, som han har til dem, derved, at han ophører med eller formindsker sit Forbrug af den Gjenstand, hvorpaa de hvile. Vi maa altsaa, naar vi